

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **Spolek Šalamoun**
sídlem U Mlýna 2232/23, Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019, č.j. MSP-599/2019-OSV-OSV/7

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 20. 11. 2019, č.j. MSP-599/2019-OSV-OSV/7 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Identifikace projednávané věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 2. 1. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí ministerstva spravedlnosti (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován též správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále též „správní orgán 1. stupně“ nebo „povinný subjekt“) ze dne 6. 9. 2019, č.j. 62 Si 888/2018-107 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace podaná dne 30. 11. 2018 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Podanou žádostí žalobce požadoval informace a kopie listin týkající se pravomocně skončeného trestního řízení vedeného ve věci obviněného J. K. (ke dni podání žádosti o informace již zesnulého) u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn. 1 T 19/2009.

Stručný obsah správního spisu

2. Žalobce žádostí ze dne 30. 11. 2018 požádal o poskytnutí 1) usnesení o zahájení trestního stíhání, 2) všech protokolů z výsledku svědků - příslušníků Policie ČR, 3) všech protokolů o výsledku obviněného, 4) obžaloby, 5) protokolu o výsledku obviněného před soudcem, při kterém se měl doznat ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a vyslovit souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání, 6) usnesení ze dne 21. 8. 2009 o podmíněném zastavení trestního stíhání, včetně údaje o tom, kdy nabylo právní moci, 7) usnesení o tom, že se obviněný osvědčil, včetně údaje o nabytí právní moci. Dále žalobce požádal o sdělení 8) jména a příjmení samosoudce rozhodujícího v této věci, státního žalobce činného v tomto případě a jména a příjmení obhájce obviněného, jakož i 9) zda k výsledku obviněného před soudem došlo při hlavním líčení, veřejném zasedání, neveřejném zasedání nebo při jaké jiné, zákonem předpokládané formě soudního jednání, se tak stalo a kdy.
3. Správní orgán 1. stupně po proběhlém správním řízení částečně vyhověl žalobci v bodu 1) až 4) a 6) až 9), přičemž tam požadované dokumenty zaslal v anonymizovaném znění. Ohledně bodu 5) správní orgán 1. stupně rozhodnutím ze dne 6. 9. 2019 žádost částečně odmítl s odkazem na vyluku z poskytování informací uvedenou v ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím rozhodnutí ze dne 6. 9. 2019 potvrdil. Správní orgány při své úvaze o částečném odmítnutí žádosti vycházely z ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, který se týká ochrany soukromí a osobních údajů, a v souvislosti s tím z ust. § 81 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), které se týkají ochrany osobnosti a člověka, jakož i z čl. 4 odst. 1 a 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Vycházely též u usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, v němž se tento soud zabývá smyslem a účelem práva na informace.

Obsah žaloby

4. V první žalobní námitce žalobce namítl nevydání prvostupňového rozhodnutí oprávněnou úřední osobou, neboť tou není asistent soudce, ale předseda (místopředseda) soudu.
5. V druhé žalobní námitce žalobce namítl nadbytečnost anonymizace zaslaných dokumentů, neboť některé údaje nejsou osobními údaji a nepoživají tak ochrany; platí to i o příjmení obviněného. Uvedl dále, že obviněný je osobou veřejného zájmu, neboť jeho opakovaná široce medializovaná trestná činnost je věcí veřejnou, proto k anonymizaci jeho příjmení není dán důvod už vůbec.
6. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl vydání instrukce žalovaného č. 13/2008-SOSV-SP ze dne 24. 7. 2009, vymezující rozsah anonymizace soudních písemností, bez zákonného zmocnění, a vadu v posupu žalovaného, pokud podle této instrukce rozhodoval. Poukázal

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

na rozhodovací činnost Krajského soudu v Praze, který tento závěr opakovaně vyslovil v několika rozsudcích.

7. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítl, že v případě pravomocně skončeného trestního řízení nejde o případ výluky podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, ale žádost je nutno posuzovat podle ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6. uvedeného zákona a zvažovat, zda se jedná o probíhající trestní řízení a není zde jiný důležitý důvod.
8. V páté žalobní námitce žalobce namítl nedůvodnost odepření poskytnutí kopie protokolu z výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009 s ohledem na to, že žalobci již byly na jeho žádost poskytnuty protokoly o výsledku svědků (policistů) a o výsledku obviněného sepsané policejním orgánem v přípravném řízení. Za této situace schází rozumný, zákonný a především proporcionální důvod pro odmítnutí žádosti o zaslání protokolu o výsledku téhož obviněného, provedeného před soudem po podání obžaloby. Žalobce namítl, že na poskytnutí informace je veřejný zájem, kdy otázkou veřejného zájmu je i otázka důvěryhodnosti a míry případné zkorumpovatelnosti justice, resp. sklonu justice k nestandardním postupům a nestandardním rozhodnutím, za nestandardních okolností, jako byly právě v případě neveřejného výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009, kam se obviněný dostavil bez předvolání a kde se doznal ke skutku kvalifikovanému jako trestný čin podplácení a souhlasil s podmíněným zastavením trestního stíhání. Žalobce doplnil, že v rámci své činnosti vystupuje jako tzv. „hlídací pes“, pokud jde o dodržování práva, zákonnost a etiku v rámci justice, což v případě střetu práva na informace a práva na ochranu soukromí je podle udikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu důvod pro upřednostnění práva na informace.
9. V doplnění žaloby došlém Městskému soudu v Praze dne 24. 1. 2022 žalobce nejprve poukázal na průtahy a obstrukce žalovaného při vyřizování jeho žádosti, byť si je žalobce vědom, že nedodržení zákonných lhůt ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Naznačil, že důvodem může být krytí korupce a zcela nestandardního soudního rozhodování. Odkázal na judikaturu vysokých soudů, která potvrzuje důležitou roli práva na informace při ochraně před zneužíváním veřejné moci. Popsal, jakého skutku se obviněný dopustil v roce 2009 a jak v jeho věci podle informací publikovaných v médiích reagovaly orgány činné v trestním řízení. Dále žalobce zopakoval a rozvedl již vznesené žalobní námitky; mimo jiné žalobce ke čtvrté žalobní námitce doplnil, že zatímco ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím se týká rozhodovací činnosti soudů obecně, žalobce žádal o informace o trestním řízení, které má povahu veřejnoprávní a kde je omezení práva na informace vymezeno ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6 zákona. Žalovaný přitom nesprávně vyložil ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona jako ustanovení speciální, dopadající na všechny druhy soudních řízení (včetně trestních), dle žalobce je tomu právě naopak, speciálními ustanoveními jsou jím odkazovaná, která komplexně upravují výluky z práva na informace v trestních řízeních (jejíž součástí je i fáze řízení před soudem). Nově žalobce vznesl šestou žalobní námitku, v níž namítl, že správní orgán 1. stupně v rozporu se zákonem nerozhodl o žádosti žalobce o poskytnutí lhůty k doplnění odvolání, kterou vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí. Spolu se zrušením napadeného rozhodnutí se domáhal též zrušení rozhodnutí prvostupňového.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

11. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Vzhledem k podobnosti odvolacích a žalobních námitek měl za to, že námitky dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a věcně se vyjádřil stejně, jako to učinil v odkazovaném odůvodnění.

Rozhodnutí správních soudů

12. Ve věci rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 5. 2022 č.j. 6 A 1/2020-74 tak, že podanou žalobu zamítl. Městský soud v Praze shledal žalobní námitky nedůvodné, přičemž měl zejména za to, že požadavek anonymizace poskytnutých osobních údajů plyne z § 8a ve spojení s § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, a že protokol o výsledku spadá pod pojem (a tedy výluky) „rozhodovací činnost soudů“ podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, žalovaný tedy byl oprávněn jej žalobci neposkytnout.
13. Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 25. 6. 2024 č.j. 5 As 183/2022-29. Nejvyšší správní soud korigoval odůvodnění městského soudu, který při svém rozhodování nezohlednil, že k anonymizaci údajů zesnulého obviněného nelze podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím přistoupit na základě ochrany osobních údajů, nýbrž na základě ochrany osobnosti, a dále při svém rozhodování vycházel ze zákona o ochraně osobních údajů a zrušené směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. Nejvyšší správní soud však shledal, že městský soud, stejně jako žalovaný, i přes odkazy na uvedenou nesprávnou (či zrušenou) právní úpravu nakonec aplikoval § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto Nejvyšší správní soud, s ohledem na kasační námitky, rozsudek městského soudu nezrušil. K námitce žalobce o neposkytnutí protokolu o výsledku Nejvyšší správní soud konstatoval, že je nutné jej posuzovat podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Výluky z povinnosti poskytovat informace podle § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím na posuzovanou věc nedopadají, neboť trestní řízení již skončilo a není zřejmé, že by poskytnutí dané informace přímo ohrozilo či zmařilo účel jiného trestního řízení či práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

Nález Ústavního soudu

14. Žalobce podal proti uvedeným rozsudkům obou správních soudů ústavní stížnost. Namítal v ní oproti řízením před správními soudy pouze to, že mu soudy odepřely poskytnutí kopie protokolu o výsledku před soudem.
15. Ústavní soud nálezem ze dne 18. 6. 2025 sp.zn. IV. ÚS 2375/24 rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2024 č.j. 5 As 183/2022-29 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2022 č.j. 6 A 1/2020-74 zrušil. Ústavní soud hodnotil, zda povinný subjekt ve svých rozhodnutích přesvědčivě a dostatečně vyložil, z jakých důvodů a na základě jakého právního ustanovení je oprávněn, popř. povinen omezit žalobcovo právo na informace. Ústavní soud shledal, že povinný subjekt tuto povinnost nesplnil a v důsledku toho neoprávněně zasáhl do žalobcova práva na poskytování informací ve smyslu čl. 17 odst. 1 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutí povinného subjektu dle odůvodnění nálezu nedostalo požadavkům ústavně konformního výkladu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, stejně tak i provedení testu proporcionality. Ústavní

soud konstatoval, že úkolem povinného subjektu bude v posuzované věci znovu rozhodnout při respektování kritérií pro aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, jak je v nálezu vymezil. Povinný subjekt současně zohlední, aby prostřednictvím podávání žádostí o informace nebyla obcházena speciální zákonná úprava nahlížení do soudního spisu, zde v § 65 trestního řádu (tedy aby třetí osoby neobešly zákonnou regulaci nahlížení do trestního spisu tím, že k témuž využijí postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím). Bude rovněž třeba zvážit, zda poskytnutí informace nebrání jiná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Ústavní soud tedy neshledal v odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu legitimní důvod pro tak zásadní omezení práva na informace, aby mohl dospět k závěru, že odepření informací žalobci splňovalo podmínku nezbytnosti tak, jak stanoví čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Nové posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Ústavního soudu, znovu posoudil podanou žalobu; přihlédl přitom především k závěru Ústavního soudu ohledně skutečnosti, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (které z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek s rozhodnutím prvostupňovým) neprovedl náležitý výklad ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a že dostatečně neuvážil, zda je zákonná ochrana poskytnutá požadovaným údajům v posuzovaném případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím.
17. Městský soud v Praze je při svém přezkumu vázán rozsahem žalobních bodů (srov. ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu.
19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí městský soud vyšel zejména z následující právní úpravy.
20. Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím mají povinné subjekty, kterými jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce, povinnost poskytovat podle tohoto zákona informace vztahující se k jejich působnosti.
21. Podle ust. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
22. Podle ust. § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
23. Podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

24. Podle ust. § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odeprít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odeprění. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odeprění trvá.
25. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
26. O podané žalobě soud uvážil takto.
27. Žalobce v první žalobní námitce namítá nezákonnost a nicotnost prvostupňového rozhodnutí pro nevydání oprávněnou úřední osobou, jakož i nezákonnost a nicotnost sdělení o částečném poskytnutí informace pro nesrozumitelnost.
28. Městský soud neshledal důvodu odchýlit se od stanoviska, které k první žalobní námitce zaujal ve zrušeném rozsudku ze dne 27. 5. 2022 č.j. 6 A 1/2020-74. Městský soud poznamenává, že Ústavní soud se v nález, jímž předmětný rozsudek zrušil, argumenty vznesenými žalobcem v první žalobní námitce nijak nezabýval a s příslušnou částí odůvodnění rozsudku městského soudu nepolemizoval.
29. Městský soud o prvostupňovém rozhodnutí z obsahu správního spisu zjistil, že v prvostupňovém rozhodnutí je jako úřední osoba uveden asistent soudce, a to jménem i funkcí. Dokument tedy vyhotovil (nikoli jen podepsal, jak nepřesně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí) asistent soudce.
30. Z ust. § 127 odst. 1 písm. g) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), plyne, že poskytování informací soudem podle zákona o svobodném přístupu k informacím zajišťuje předseda okresního soudu.
31. Z ust. § 119 odst. 3 zákona o soudech a soudcích plyne možnost v rozsahu a za podmínek stanovených zákonem pověřit státní správou soudu i zaměstnance působící u příslušného soudu, tedy i asistenty soudců.
32. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona o soudech a soudcích v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem se na rozhodovací a jiné činnosti soudů podílejí justiční čekatelé, asistenti soudců, vyšší soudní úředníci, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé.
33. Takovým „zvláštním právním předpisem“ je zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 121/2008 Sb.“).
34. Dle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 121/2008 Sb. je vyšší soudní úředník oprávněn provádět v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem úkony soudu, které jsou mu svěřeny, a to nejen v občanském soudním řízení, v soudním řízení správním a v trestním řízení, ale též v jiné činnosti soudu.
35. Dle ust. § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích je asistent soudce oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

36. Z ust. § 1 odst. 2 Vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy (Instrukce ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org), v rozhodném znění, vyplývá, že předseda soudu je oprávněn organizovat mimo jiné též správu soudu, včetně podatelny, spisovny a účtárny. Rovněž je oprávněn určit, jak jsou začleněni zaměstnanci odborného aparátu soudu a kterými pracemi se pověřují.
37. Z Rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 na rok 2019, se změnami k 1. 9. 2019, ve znění rozhodném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, č.j. 60 Spr 888/2018 (dostupný na: <https://justice.cz/web/obvodni-soud-pro-prahu-5/rozvrh-prace>), vyplývá, že příslušný asistent soudce, který vyhotovil prvostupňové rozhodnutí, byl rozvrhem práce organizačně zařazen do správy soudu a byl pověřen k vedení agendy poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v souladu s platnou právní úpravou, ke komplexnímu vyřizování a rozhodování v agendě o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v souladu s platnou právní úpravou, k rozhodování o odmítnutí nebo odložení žádosti, v případě podaného opravného prostředku proti rozhodnutí k vypracování předkládací zprávy pro Ministerstvo spravedlnosti.
38. V posuzované věci tedy městský soud zjistil, že zákonná ustanovení umožňují předsedovi soudu pověřit jinou činností soudů, tedy i výkonem správy soudu, mimo jiné též asistenty soudců. Smyslem daných ustanovení je umožnit nastavení pravidel efektivního výkonu státní správy soudu tak, aby správa soudu nebyla ochromena při plnění svých úkolů v případě delší nepřítomnosti předsedy soudu (např. v případě dovolené či déle trvající nemoci), případně aby nedošlo k zahlcení předsedy soudu. V posuzované věci byl příslušný asistent pověřen k rozhodovací činnosti rozvrhem práce obvodního soudu platným v rozhodné době. Městský soud v Praze má za to, že bylo-li rozhodnutí správního orgánu 1. stupně vydáno prostřednictvím asistenta, který působí v rámci organizační struktury obvodního soudu a který byl rozvrhem práce pověřen výkonem správy soudu spočívajícím v rozhodovací činnosti v agendě poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, není jeho rozhodnutí nezákonné ani nicotné (srovnej: usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č.j. Nad 162/2019-19). Žalobní námitka, že proces rozhodování je vadný a prvostupňové rozhodnutí je nezákonné či nicotné z důvodu rozhodování jinou úřední osobou než předsedkyní soudu, tak není opodstatněná.
39. Pokud jde o sdělení o částečném poskytnutí informace, městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že ve sdělení o částečném poskytnutí informace je uvedeno jméno asistenta soudce a funkce předsedkyně soudu. Z úředního záznamu ze dne 25. 9. 2019, z opravy sdělení o částečném poskytnutí informace a z přípisu žalobci ze dne 25. 9. 2019 městský soud dovodil, že sdělení o částečném poskytnutí informace ze dne 6. 9. 2019 vyhotovil asistent soudce a nikoli předsedkyně soudu; uvedení funkce předsedkyně soudu na sdělení bylo písařskou chybou.
40. Městský soud v Praze přisvědčuje žalobci, že sdělení obsahuje vadu, k níž došlo administrativním pochybením při vyhotovení dokumentu. Zákon o svobodném přístupu k informacím však nestanoví formální náležitosti poskytnutí informace. Je tedy zjevné, že na sdělení o poskytnutí informace nejsou kladeny takové nároky, jako na rozhodnutí správního orgánu. Proto je městský soud přesvědčen, že žalobcem namítaná vada sdělení nemůže mít vliv na zákonnost postupu správního orgánu 1. stupně a už vůbec nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

41. První žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.
42. V druhé žalobní námitce žalobce namítá nadbytečnost anonymizace poskytnutých informací.
43. K námitce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2024 č.j. 5 As 183/2022-29, a byť byl uvedený rozsudek zrušen nálezem Ústavního soudu, Ústavní soud ve svém nálezu názor Nejvyššího soudu ohledně otázky nadbytečnosti anonymizace poskytnutých informací nijak nezpochybnil, neboť problematika anonymizace nebyla předmětem ústavní stížnosti. Městský soud při vypořádání druhé žalobní námitky z názoru Nejvyššího správního soudu formulovaného v zrušeném rozsudku vychází. A je vhodné na tomto místě poznamenat, že taktéž při vypořádání třetí a šesté žalobní námitky městský soud vychází argumentů předestřených v předchozích (zrušených) rozsudcích správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, jimž se Ústavní soud ve svém nálezu s ohledem na obsah ústavní stížnosti nevěnoval.
44. Správní orgán 1. stupně v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že žalobci byly poskytnuty listiny v takové podobě, že v nich byly anonymizovány osobní údaje ve smyslu ust. čl. 4 odst. 1 a 5 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. K tomu správní orgán 1. stupně uvedl, že se jedná o takové údaje, které by byly způsobilé neoprávněně zasáhnout do osobnostních práv fyzických osob, neboť by bylo možné na jejich základě bezpečně identifikovat tyto fyzické osoby, případně zasáhnout do jejich osobnostních práv chránících soukromý a rodinný život.
45. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt poskytuje informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Takovým předpisem jsou v první řadě ust. § 81 až 90 občanského zákoníku upravující ochranu osobnosti a soukromí fyzické osoby. Dalším předpisem, na který odkazuje ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, byl v době vyřizování žádosti o informace zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a především pak obecné nařízení o ochraně osobních údajů.
46. Ust. § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje zvláštní režim poskytování informací týkajících se 1) ochrany osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí a rovněž 2) osobních údajů. Požadované informace smějí být povinnými subjekty poskytovány jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.
47. Co se týče ochrany osobnosti a projevů osobní povahy a soukromí, úprava v § 81 a násl. občanského zákoníku provádí čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny, podle něhož má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, a dále právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do jeho soukromého a rodinného života. Dle § 81 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Osobnost člověka je chráněna i po jeho smrti (viz § 82 odst. 2 občanského zákoníku). Jedná o tzv. obecnou ochranu hodnot osobnosti zemřelého člověka, neboť je dán zájem na jejich zachování i po jeho smrti.

48. V nyní posuzované věci žalovaný správně provedl anonymizaci dle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Postupu žalovaného, který konstatoval, že právní předpisy, jimiž se musel při poskytování informací dle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím řídit, jsou § 81 až § 90 občanského zákoníku a obecné nařízení o ochraně osobních údajů, tedy městský soud přisvědčuje. Správní orgány zjevně vycházely z toho, že poskytnutí a následné zveřejnění (viz § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) takových údajů v rámci listin týkajících se trestního řízení by mohlo narušovat posmrtnou pietu obviněného. K anonymizaci osobních údajů dalších (žijících) osob pak bylo podle správních orgánů na místě přistoupit právě v souladu s obecným nařízením o ochraně osobních údajů.
49. Městský soud doplňuje, že žalobce brojí proti provedené anonymizaci pouze v tom smyslu, že v případě obviněného J. K. jde o osobu veřejného zájmu, jehož trestná činnost již byla dříve široce medializována, a že tato jeho opakovaná trestná činnost je tudíž věcí veřejnou, resp. věcí veřejnou je kontrola nad tím, jakým způsobem bylo ukončeno trestní řízení s touto osobou. Z obsahu podané žaloby, jakož i z obsahu spisového materiálu předloženého soudu žalovaným, ovšem vyšlo najevo, že žalobci je dobře známo, že se veškeré jemu poskytnuté dokumenty týkají právě trestního řízení s touto osobou, a v souladu s touto znalostí také žalobce poskytnuté dokumenty použil. Anonymizace jména a příjmení obviněného, případně některých údajů týkajících s jeho soukromí tedy nijak nebrání účelům, pro něž byly dané informace, resp. dokumenty žalobcem dle jeho tvrzení vyžádány.
50. Městský soud tedy neshledal druhou žalobní námitku brojící proti anonymizaci některých údajů v poskytnutých informacích důvodnou. Soud poznamenává, že je-li žalobci identita obviněného beztak známa, není vůbec zřejmé, v čem byl žalobce provedenou anonymizací vlastně dotčen na svém veřejném subjektivním právu na přístup k informacím.
51. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá nezákonnost instrukce žalovaného vymezující rozsah anonymizace soudních písemností.
52. Jak je Městskému soudu v Praze známo z úřední činnosti, výše zmíněná instrukce je interním normativním aktem vydaným žalovaným s cílem zajistit jednotný postup při vyřizování žádostí o informace podaných dle zákona o svobodném přístupu k informacím v resortu justice. Soud souhlasí s tím, že jde o vnitřní akt, který nemůže mít přednost před obecně závaznými právními předpisy.
53. Jelikož však posuzovaná instrukce není všeobecně závazným podzákonným právním předpisem typu vyhlášky ministerstva či jiného správního úřadu ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy, nevyžaduje její vydání tedy zmocnění v § 21 ani v žádném jiném ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím či jiného zákona, jak se mylně domnívá žalobce. Z toho samozřejmě vyplývá, že tento vnitřní předpis není závazný navenek, tj. nemůže přímo zavazovat fyzické ani právnické osoby jakožto adresáty veřejné správy. Pokud by tedy uplatnění některého ustanovení tohoto vnitřního předpisu vedlo k vydání nezákonného správního rozhodnutí, nemohla by samozřejmě taková nezákonnost být ospravedlněna tím, že povinný subjekt či odvolací orgán postupovaly podle této instrukce. To se však v posuzovaném případě nestalo.
54. Ani třetí žalobní námitku tedy soud neshledává důvodnou.
55. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce nesouhlasí s aplikací ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím (posouzení, zda se jedná o „rozhodovací činnost soudů“),

má za to, že má být aplikováno ust. § 11 odst. 4 písm. a), odst. 6 téhož zákona (zda se jedná o „probíhající trestní řízení“ a není zde jiný důležitý důvod).

56. V páté, související žalobní námitce žalobce namítá nedůvodnost odepření poskytnutí kopie protokolu z výsledku obviněného před soudem dne 17. 8. 2009, již žalovaný zahrnul pod pojem „rozhodovací činnosti soudu“, jak stanoví ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a vztáhl na ni výluk z práva na informace.
57. Otázkami, které žalobce vznesením čtvrté a páté žalobní námitky nastolil, se pro nyní posuzovanou věc zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 6. 2025 sp.zn. IV. ÚS 2375/24. Ústavní soud zdůraznil, že v případech, v nichž povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím aplikuje konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace, musí současně zvažovat, zda zákonná ochrana těmito údaji stanovena je v konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím. Soudy i správní orgány se vždy musí v prvé řadě snažit o ústavně konformní interpretaci výluk podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
58. Ve vztahu k nyní posuzovanému případu Ústavní soud vyslovil závazný právní názor, že žalovaný ohledně žalobcovy žádosti o poskytnutí kopie protokolu z výsledku obviněného před soudem přesvědčivě a dostatečně nevyložil, z jakých důvodů a na základě jakého právního ustanovení je oprávněn, popř. povinen omezit žalobcovo právo na informace a požadovanou kopii protokolu neposkytnout. Ústavní soud upřesnil, že žalovaný při aplikaci ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. zákonné výluky z poskytování informace, neprovedl ústavně souladný (restriktivní) výklad tohoto ustanovení.
59. Ústavní soud dále obecně uvedl, že pod pojem „rozhodovací činnosti soudů“ nelze mechanicky a bez dalšího podřadit jiné informace, které soudce v souvislosti se svou rozhodovací činností shromažďuje a zachycuje v soudním spisu (např. výpovědi obviněných, výsledky svědků, znalecké posudky apod.). Výluk proto nelze bez dalšího použít například na protokoly či jiné listiny utvářené v souvislosti s veřejným jednáním soudu. I v případě, kdyby šlo o dokumenty utvářené soudem v souvislosti s neveřejnými částmi soudního procesu, však povinný subjekt musí zvažovat, zda dotčená zákonná ochrana poskytnutá těmito údaji je v konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím.
60. Žalovaný v bodu 57 a násl. napadeného rozhodnutí podřadil protokol o výsledku obviněného před soudcem, při kterém se měl obviněný doznat ke skutku, jenž byl kvalifikovaný jako trestný čin podplácení, pod pojem „rozhodovací činnosti soudů“. Dle žalovaného „*provádí-li totiž soud výslech obviněného, jednoznačně se jedná o činnost, která teprve vede ke konečnému výsledku, jenž bude zahrnut v rozhodnutí vydaném ve věci samé. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že tento protokol byl sepsán mimo hlavní líčení. Nadřízený orgán se tudíž ztotožňuje s názorem orgánu prvního stupně formulovaným v napadeném rozhodnutí, podle něhož je třeba protokoly o výsledku obviněného zahrnout pod pojem rozhodovací činnosti soudu, neboť je nepochybně nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ.*“
61. Jak již vytkl Ústavní soud ve svém nálezu, žalovaný v napadeném rozhodnutí aplikoval ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím mechanicky, aniž by

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zohlednil konkrétní okolnosti případu a s přihlédnutím k nim individualizovaně odůvodnil, zda je dán konkrétní zákonný důvod pro neposkytnutí informace. Stejně tak žalovaný nezvážil, zda dotčená zákonná ochrana poskytnutá těmto údajům je v daném konkrétním případě skutečně proporcionální z hlediska nezbytného omezení práva na přístup k informacím.

62. Z uvedeného důvodu napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska požadavků ústavně konformního výkladu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a stejně tak i provedení testu proporcionality. Z důvodu nedostatečného vypořádání čtvrté a páté námitky žalovaným tedy soud shledal žalobu důvodnou.
63. V šesté žalobní námitce žalobce namítá procesní pochybení žalovaného v odvolacím řízení.
64. Z obsahu správního soudu předloženého žalovaným k tomu soud zjistil, žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 24. 9. 2019 blanketní odvolání, v němž požádal o stanovení lhůty pro doplnění jeho důvodů. Aniž by správní orgán 1. stupně na tuto žádost reagoval, předal spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Žalovaný dospěl k závěru, že odvolání neobsahuje žádnou odvolací námitku, proto přípisem ze dne 3. 10. 2019 žalobce vyzval k doplnění důvodů odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Žalobce následně zaslal správnímu orgánu 1. stupně doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019, přičemž správní orgán 1. stupně dané doplnění postoupil žalovanému. V napadeném rozhodnutí žalovaný argumentaci žalobce uplatněnou v doplnění odvolání ze dne 9. 10. 2019 zohlednil a vypořádal.
65. Městský soud ohledně předmětné žalobní námitky považuje za podstatné, že žalobce měl možnost odvolání řádně doplnit a také tak na výzvu žalovaného učinil, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí veškeré odvolací námitky vypořádal a nebylo tedy nijak zasaženo do žalobcových práv. Vada řízení před správním orgánem může být důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze v případě, kdy mohla mít za následek jeho nezákonnost [§ 76 odst. 1 písm. c) a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], k čemuž v tomto případě nedošlo. Dále pak městský soud poukazuje na to, že žalobce odvolací důvody doplnil i bez výzvy a žalovaný k dodatečně vzneseným odvolacím argumentům přihlédl. Nijak tedy nezasáhl do práv žalobce na podání odvolání, žalobní námitka proto nemá žádný praktický význam.

Závěr a náhrada nákladů řízení

66. Na základě shora uvedených skutečností shledal soud žalobu důvodnou, a napadené rozhodnutí proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Nepřistoupil přitom rovnou i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a ponechal na úvaze žalovaného, zda bude možné vytýkané nedostatky napravit v rámci odvolacího řízení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude na žalovaném (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), aby znovu rozhodl při respektování kritérií pro aplikaci ust. § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, jak je vyložil Ústavní soud ve svém nálezu. Současně bude na žalovaném, aby zohlednil, aby prostřednictvím podávání žádostí o informace nebyla obcházena speciální zákonná úprava nahlížení do soudního spisu, zde v § 65 trestního řádu (tedy aby třetí osoby neobešly zákonnou regulaci nahlížení do trestního spisu tím, že k témuž využijí postup podle zákona o svobodném přístupu k informacím). Rovněž bude na žalovaném, aby uvážil, zda poskytnutí informace nebrání jiná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

67. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek, a ve věci měl celkový úspěch žalobce, kterému vznikly náklady spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za podání žaloby a 5.000 Kč za podání kasační stížnosti, dle Sazebníku poplatků (Příloha k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Proto soud uložil žalovanému tyto náklady žalobci nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.